

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, W. L. Ghijsen, N. G. Kam,
D. M. G. Koch, J. L. A. Ledeboer, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Het eerstvolgende nummer van dit blad verschijnt na den uitslag der Examens C.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Keizer Nicephores Phocas te Delft.

Eenige bijzonderheden
over de komende Byzantijnsche feesten.

Het doel, dat bij de Maskerade- en Feestcommissie van den beginne af beoogd werd, is ditmaal niet een maskerade te geven in de gewone beteekenis van het woord, doch eens iets op te bouwen dat werkelijk, voor zoover de krachten reiken, een beeld geeft van een bepaald tijdvak, zoodat een ieder zal moeten bekennen dat een maskerade, ernstig opgevat, wel degelijk een vertooning kan zijn, die zoowel op historisch wetenschappelijk gebied als op gebied van kunst een opvoedende kracht van groote waarde heeft.

Voor dit tijdvak werd gekozen de 10e eeuw der West-Romeinsche geschiedenis, die zoo weinig bekend is doch toch zooveel schoons heeft opgeleverd. De schitterende costumés, die de optocht zal te zien geven (des Keizers ommeegang door Constantinopel na zijne kroning in de Aya Sofia) zullen pas voorgoed tot hun recht komen in de Byzantijnsche Troonzaal waarin het plechtige en statige hofceremonieel, met de verheven antiphonische keizerlijke korallen, het ontvangen der vreemde gezanten, zoo getrouw mogelijk zullen vertoond worden, om één zoo volledig mogelijk beeld van het Grieksche Hof te geven.

Het heeft een groote arbeid gekost de veelomvattende historische gegevens bijeen te krijgen en den weg te vinden de plannen waardig te doen uitvoeren: echter de wijze waarop de Commissie door bijna alle autoriteiten op Grieksch-Byzantijnsch gebied, door gansch Europa, is bijgestaan, waarborgden een mooi resultaat. Prof. SCHLUMBERGER (de beroemde schrijver van „Un Empereur byzantin”) bewees door zijn kundigen raad grooten dienst bij het in elkaar zetten van den stoet; Prof. GABRIEL MILLET, Maître de conférence pour l'Art Byzantin aan de „Ecole des Hautes Etudes” der Sorbonne te Parijs, vulde de wetenschappelijke opzet aan door tal van wenken, evenals Dr. HESSELING, (schrijver van het fraaie boek „Byzantium”) die van den beginne af hielp de vele moeilijkheden overwinnen. Voor de costumes in den optocht zijn gevolgd de oorspronkelijke teekeningen van TH. THOMAS, teekenaar van Sarah Bernardt, dezelfde kunstenaar die indertijd Theodora voor haar aankleedde. Voor de uitvoering der kleedij werd dit jaar van de gewone weg zich direct tot een costumier te richten afgeweken. Waar wij onze keuze hadden laten vallen op een zoo moeilijk onderwerp dat wij het in alle finesses zoo getrouw mogelijk naar de historie wilden doen uitvoeren, kwam het ons raadzaam voor de hulp van een welbekend Nederlandsch kunstenaar in te roepen, die zich voornamelijk bezighield met de studie en doen uitvoeren van geschiedkundige costuums.

In de heer ANTOON MOLKENBOER te Amsterdam, die

reeds sedert eenige jaren, onder meer de costuums ontworpen heeft voor de uitvoeringen der Amsterdamsche Wagnervereeniging, vonden wij naast een onvermoeibare geschiedvorschier een uitmuntend kunstenaar.

De uitvoering der costuums geschiedt dan ook, aan de hand der teekeningen van Thomas, geheel en al onder zijn kundig en artistiek toezicht.

Voor de uitvoering der kleedij stelde de heer OMONT, Directeur van de Bibliotheque Nationale te Parijs ons in de gelegenheid te raadplegen de mooist bestaande manuscripten uit dit tijdvak, n.l. het beroemde „Psantier 510”, de boeken van St. GREGOIRE DE NAZIANZE, JEAN CHRISTOPHORE en „Les Homelies du moine Jacques.” Prof. MILLET verklaarde ons het manuscript van SKYLITZÈS (thans te Madrid) om de gemakkelijker bereikbare boeken als SALZENBERG, KONDAKOF, Dr. BOCK enz. aan te vullen. Madame SARAH BERNARDT, die voor haar Theodora vele Byzantijnsche costuum-onderzoekingen deed, heeft ons, vooral door adressen van leveranciers, grooten dienst bewezen, zeker heeft haar byontier door zijn hulp groot aandeel in de rijkdom van den stoet. Madame Sarah's rechter armband, een Byzantijnsch kleinood van prachtig filigraan-goud met turkoisen, ging in ons bezit over om 's Keizers pols te sieren.

Het karakter van den stoet is tweeledig: 1e ziet men het echt Byzantijnsch cachet, dat duidelijk Romeinschen invloed verraadt (de uitrusting van 's Keizers naaste gevolg, veldheeren enz.) 2e het oostersche type, dat kenmerkt de vreemde gezanten en hulpbenden der vele oostersche volken aan het grieksche gezag onderworpen. Voor het eerste element is het ons gelukt de echte Byzantijnsche zijde en brocaatstoffen terug te vinden, die den rijkdom der costuums tot het uiterste opvoert; hoe kostbaar, en hoe moeilijk te verkrijgen ook, de patronen van den granaatappel, het twee-vogel-motief, het stralen-uitzendend kruis, de pronkende pauw, zoowel als de Basileus- en Evangelisten-motieven, allen de zeldzaamste en prachtigste weefsels, zijn in de kleedij verwerkt. Niet minder verzorgd zijn de oosterlingen waar Arabische zijde met Perzische grondstoffen, afgewisseld door Bulgaarsche touw-knoopwerken en streppatronen een even schilderachtig als typisch aspect geven; en waar deze rijkdom soms plaats maakt voor effen zijden stoffen, daar verwerkte het atelier der dames VAN VOOREN deze fragmenten tot ware kunstnaaldwerken, met motieven van acanthusbladen, vogels, herten en leeuwen kunstig dooreengewerkt, — terwijl de kleedij zwaar is van het gewicht van paarden en edelgesteenten, waarmee alle costumes kunstig zijn versierd. —

Voor de vervaardiging der schoenen raadpleegden wij herhaalde malen de collectie van het „Musée Clung”; voor decoratieve borduursels de opgravingen van den schat van ANTINOË (Musée Guimet) voor de kleinodieën het Louvre-Museum, waar wij ook vonden munten met afbeeldingen van wapens, o. a. van de „romphaia” het typische Byzantijnsche bijl-mes, dat in alle manuscripten als het wapen der Keizerlijke garde wordt geciteerd. De rijkdom van den stoet wordt niet weinig verhoogd door een vijftiental groote zijden vaandels, geheel uit de hand geborduurd, waarvan de mooiste zijn: de keizerlijke standaard, (voorstelling van den keizer te paard te midden der vier Evangelisten), het vaandel van St. Georg met den draak, het vaandel van het stralen-uitzendend kruis enz. enz.

Is veel moeite gedaan om de costumes schitterend te maken, niet minder zorg is besteed aan de Troon-zaal, waar vele plechtigheden zullen plaats vinden. De groote feestzaal van de „Stads Doelen” (het geraamte van onze voorzaal) leent zich door zijne eenvoudige constructie en distributie al bijzonder tot ons doel. Alle vlakke wanden worden bekleed met kleurige mozaïken, alle kolommen verdwijnen in onze veel dikkere zuilen, die wij er om heen bouwen, alle bogen gaan schuil in onze gewelven — op het podium, boven des keizer's zetel verrijst een geheel vrij-staande binnenbouw van twaalf kolommen die een koepelgewelf dragen met balustrades en trappen, — alle ruiten en moderne ramen worden herschapen in onyx-plaatjes met hunne eigenaardige groene doorschijn, van af de zoldering, welkt een zijden velum, — om de gaskronen worden gemaakt reusachtige pronklampen — zoodat van de eigenlijke zaal niets meer zal zijn te zien. Ofschoon het niet mogelijk was een getrouwe copie hier te maken van een bestaande zaal (de gegevens lieten te veel onduidelijks) zoo meenen wij toch in onze imitatie, het dichtst te zijn bij de Purperen zaal in het keizerlijk Palais te Byzantium, waarin CONSTANTIJN PORPHYROGONETUS geboren werd; wij volgden gegevens uit verschillende bouwwerken; de Aya Sofia, zoowel als de San Vitale, de Apollinareskerk, 't paleis van Theodorik enz. gaven voorbeelden voor mozaïken, kapiteelen, zuilen enz., die zoo getrouw mogelijk gevolgd zijn. Talrijke levensgrote figuren zijn in de mozaïken afgebeeld, zeer kleurrijk op dof-gouden fond gelijk de Byzantijnen plachten te doen.

In het koepelgewelf boven den keizerlijken troon een meer dan levensgrote Christus-figuur met uitgespreide armen in een stralen-cirkel, in een lange fries daaronder de H. Maagd op haar troon in 't midden omgeven door vier Engelen en tien martelaren; daaronder de porfierenzuilen, dragend het purperen gewelf van den ommegang, half-cirkelig om den troonstoel. Het podium wordt van het overige zaal gedeelte gescheiden door één groote en twee kleine bogen, gesteund door zes half-meter-dikke kolommen, die dragen den voorsten zaalwand waarop is afgebeeld de Basileus op zijn troon omgeven door de vier Evangelisten en zes Heiligen uit het geslacht PHOCAS. De zijwanden der zaal zijn regelmatig verdeeld in vakken, zoodat boven elke der veertien kolommen een Heiligen-figuur komt, en in de tusschen-vakken een loopend fries van schaapjes, die zich bewegen in de richting van de Christus-figuur in het koepelgewelf. De achterwand draagt behalve vier levensgrote Heiligen, op de hoeken twee Aartsengelen met uitgespreide vleugels, waartusschen twaalf medaillons met busten van Kerkvaders. Het zij hier opgemerkt, dat de Byzantijnsche school een uitsluitend religieus karakter draagt, van daar al deze kerkelijke figuren — de keizer zelf beschouwd zich als een der twaalf apostelen: in alle schilderijen en afbeeldingen blijft dit kerkelijk cachet streng doorgevoerd.

Ook de hoofd-entree wordt geheel in de stijl van de zaal weergegeven.

De firma DOOIJEWAARD te Amsterdam werd belast met de uitvoering der zaalplannen, betimmering, beschildering en bekleeding volgens de verstrekte detailteekeningen van den Heer ANT. MOLKENBOER.

Aan de meubels is ook groote zorg besteed. Onder het koepelgewelf op een drie treden-verhooging staat de keizerlijke troon — een geheel getrouwe imitatie van de beroemde „Chiesa metropolitane” te Ravenna, die uit goud en ivoor vervaardigd is, — daaromheen zes kleinere zetels in den zelfden geest, voor de zes hoogste waardigheid-bekleeders. De firma ELKINGTON te Londen, de modellers van het South-Kensington-museum belasten zich met het maken ter plaatse der afgietsels voor de ivoor-bas relief in de paneelen — de firma v. ERVEN DORENS te Amsterdam droeg zorg voor de verdere afwerking. Rondom de geheele zaal, onder de zware kolonnaden worden Romeinsche rustbanken aangebracht, waarvoor tafels in den zelfden stijl: de tafelkleeden en kussens zijn uit de hand geborduurd volgens de mozaïken-voorbeelden van de San Vitale, evenals de purperen gordijnen (portieres) die van kolom tot kolom gedrapeerd worden, het monogram van den keizer speelt in deze borduursels een groote rol.

Somden wij hier eenige bijzonderheden op omtrent costumes en decoratie, nog moeten wij vermelden hoe het Hof-ceremonieel betracht wordt.

De manuscripten vermelden eenparig dat de Keizer bij alle officieele gelegenheden door koralen toegezongen werd — beurtzangen in zeer statigen stijl. Door introductie

kwamen wij in connectie met de grootwaardigheid-bekleeders der Grieksche Kerk — in hunne muziekbibliotheek bleken nog te bestaan de oude antifonen den Keizer tegemoet gezongen, waarvan de manuscripten gewagen — alleen op onze plechtige verzekering dat het werkelijk voor een ernstig en wetenschappelijk doel was, werd ons vergunning gegeven deze muziek te doen copieeren, hetgeen door hen aan een geleerde diaken-koorleider werd opgedragen. In het bezit van deze prachtige hymnen vonden wij in den heer ANTON AVERKAMP, Directeur van het Klein-koor à Capella de man die ons verder te hulp kwam en op zich nam deze muziek uit te voeren.

Het is ons voornemen den dag na de optocht in de Troon-zaal een plechtigheid te doen plaats hebben, met in acht name van het geheele Hof-ceremonieel. Wanneer door de Varingiers (de vreemden-lijfwacht des Keizers) met hunne bijl-messen plaats gemaakt is zal Nicephores Phocas, omstuid door de leden van het Keizerlijk Huis, de grootwaardigheid-bekleeders en voornaamste veldheeren de Troon-zaal binnenschrijven. Op het moment dat de Keizer het gebouw betreedt weerklinken de klaroenen en aangekomen onder de Purperen Hoofdpoort zullen hem toegezongen worden de heilbeden van zijn volk vervat in een indrukwekkende „entrée triomphale”. Alsdan ontvangen door Besile den Parikimomenos (Voorzitter van den Byzantijnschen Senaat) en Theodore Daphnopatès (gouverneur van Byzantium) geleid naar den Troon, (na de begroeting der Paleis-eneuchen) verwisselt de Keizer van gewaad om de hooge geestelijkheid te ontvangen, die onder leiding van Polyucte, den Patriarch van Constantinopel, hem de Heilige aarde komt aanbieden.

Wederom verwisselt de Keizer van kleedij, thans geheel gekleed in 't gouden kuras (als veldheer, overwinnaar van vele barbaren-volken), geeft hij het teken dat de vreemde gezanten zullen ontvangen worden: dan knielen voor de keizerlijken troon Anemas Couroupas en Theodore Lalakon, zoons van den Emir van Creta, Michel, di Katepano (onder-koning) van Chypros enz. en een talrijke stoet woeste barbaren-hoofdmannen in hunne van edelsteenen vlammeende kurassen en éclatante zijden kaftans — en telkens zingt weer het koor den lof van den machtigen Autocraat.

Te midden van het binnentreden al dezer norsche oosterlingen en barbaren-krijgers komt een liefelijk intermezzo vormen de komst van des Keizers jonge en schoone gemalin Theofano met hare vrouwen en meisjes — de keizerin geleund op den arm van hare boezemvriendin Irene, de bruid van den beroemden veldheer Jan Tzimisès (een hoofdfiguur uit den stoet). De Keizerin in groot keizerlijk ornaat in 't purper en olijfgroen, schitterend van edelgesteenten wordt door den Keizer na de gebruikelijke ceremonieele begroetingen naast zich op den troon geleid rechts, terwijl Jan Tzimisès zijn vrouw links haar purperen zetel wijst.

Den volgenden dag zullen eenige Byzantijnschen danswijzen uitgevoerd worden door de Koninklijke militaire kapel, onder leiding van den Luitⁿ Dir. N. A. Bouwman, die hiervoor bereidwillig zijne diensten aanbodt.

Deze dansmuziek gewerd ons op de meest welwillende wijze door den heer H. PERNOT, een geleerde die door de Fransche regeering belast is een werk saam te stellen over de oud-Grieksche danswijzen, die thans nog zuiver bewaard schijnen te zijn op het eiland Chios.

Deze enkele bijzonderheden nog verder uit te spinnen zou te veel plaats vragen, wij hopen dat deze enkele toelichtingen thans reeds bij velen de belangstelling voor de komende feesten zal opwekken.

LITTERATUUR EN KUNST.

A Night in June.

A Sonnet is a moment's monument
Memorial from the Soul's eternity
To one dead deathless hour. . . .

D. G. ROSSETTI.

A wondrous passing of a perfect day
Into a perfect night, a starry night
In which to live seemed only pure delight,
In which the world's vile evil passed away.

His love and he gazed at the milky way
Now slowly, surely coming into sight,
Night's jewels giving us their dreamy light. . . .
„And so you're ill, and soon will die, you say.

And you would leave me, leave alone
The one who is your truest friend", said he —
„I'd leave you, yes, alone, my own, my own,
That you might live your life more happily" —
„But that, my darling love, could never be". . . .
This night is part of Past's eternity.

R. V.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

Tot besluit.

In de hoop verschoond te blijven van ongepaste nootjes van de zijde der redactie, wil ik een laatste woord spreken tot besluit mijner gedachtenwisseling met het bestuur en eenige leden der R. K. S. V.

Wat betreft het verkeerde van zwijgen in deze, blijf ik bij mijn eens ingenomen standpunt. De heer Huygen, wiens veroordeeling van pater Weyers mij genoegen doet, heeft mij hiervan geenszins kunnen afbrengen.

Immers openbare critiek op de handelingen van partijgenooten — de R. K. kerk is een partij — heeft dit voordeel, dat steeds rotte plekken zorgvuldig worden geweerd, dikwijls uit vrees juist voor die publieke opinie. Dat hierbij de kerk zelf wel vaart, spreekt van zelf, gezondheid in lijf en leden is een eerste vereischte.

Naar mijn oordeel mag men niet vergevensgezind zijn tegen personen, die uw beste denkbeelden in discredit brengen. Dit, mijnheer Huygen, is wel egoïsme, maar een loffelijk en noodzakelijk egoïsme. Door zwijgen geeft men den schijn van medeplichtigheid, ziet daar iets, waartegen eens jongelings enthousiasme zich tot iederen prijs wil verzetten. En zwijgt hij toch, dan rijst de zeer gewettigde vraag, of er in dezen geen ongeoorloofde pressie wordt uitgeoefend, indien ten minste, zooals ik in dit geval aantoonde, meerdere feiten daarvoor spreken.

Wat betreft mijn aanval op het doel der R. K. S. V. deze sproot voort uit een aan mij gericht ingezonden stukje van het bestuur der R. K. S. V. Mij dunkt, mijnheer Wiessing, dat ik dan het recht heb, daarop als antwoord mijn meening over dat doel te zeggen. Daar ik bovendien de verdediging van den heer Huygen en het bestuur der R. K. S. V. geheel onvoldoende achtte, riep ik hen daarover ter verantwoording, wat, dunkt me ook wel mijn recht is.

De heer Huygen schijnt mijn vorig stukje ietwat vluchtig gelezen te hebben. Als antwoord deel ik hem hieruit dit nog mee:

Niemand kan in zijn voordrachten volkomen neutraal zijn, ongemerkt geeft hij zijn eigen inzichten den boventoon, een bewering ook dikwijls van uw zijde terecht tegen de openbare school gemaakt. Is nu geen gelijkwaardig spreker als de moderator aanwezig, dan zoudt gij eenzijdig ingelicht worden, dat is onwetenschappelijk te werk gaan, in strijd met uw statuten. Omdat dit juist tegen uw bedoeling strijdt, noodig daarom een even goed ingelicht tegenstander uit, die u de zaak van de andere zijde doet zien. Zoo waren mijn woorden, de heer Huygen zal zien, dat hierop zijn antwoord niet slaat.

Als mijn strikt persoonlijke meening in dezen, wil ik de heeren wel mededeelen, dat naar mijn oordeel een groot aantal leden der R. K. S. V. dan met pak en zak naar de democratie, zoo niet verder, zouden verhuizen; de conclusie in dit geval zou niet zijn, dat dan de eenzijdige voorlichting maar bewaard moest blijven, maar dat zij die u verlieten, om uit eerlijke overtuiging te gaan naar het kamp der tegenstanders, niet in de R. K. Kerk thuishoorden. Gij zoudt op die manier wel is waar, een uitgelezen, maar niet, te min zeer geslonken, schare overhouden. Uit vrees hiervoor, meen ik nu, dat men u een moderator toevoegt, die er wel voor zal zorgen, dat gij niet van het pad der kerk zult afdwalen. In hoeverre gij u aan dezen leiband wilt onderwerpen, is uw zaak, mij lijkt het geen begeerlijke bezigheid. Neem, mijne heeren, als gij durft, eens de proef met een paar dergelijke debatavonden. Voelt gij u inderdaad sterk, dan hebt gij niet voor de gevolgen te vreezen!

Op de zoeven nog eens ontwikkelde en niet weerlegde beweringen grondvest ik mijn oordeel dat gij tegen verlichte denkbeelden wordt opgevoed. In hoeverre deze met uw geloof over een te brengen zijn, is iets dat geheel voor

ieders rekening blijft. Over geloof, uit den aard der zaak, valt niet te debatteeren. De beweringen van den heer Huygen over dit punt, laat ik dan ook geheel voor zijn rekening.

Wel echter valt er over de organisatie der Kerk te spreken!

Den heer Wiessing heb ik, meen ik ook voldoende geantwoord. Uit dit en mijn vorig artikeltje kan hij gewaarworden, waarom ik, ook bij afwezigheid ter vergadering van de leden der R. K. S. V., van hen een manmoedig protest durfde verwachten.

Hadt gij het soms vreemd gevonden, als een paar uwer medeleden na ingelicht te zijn uw afkeurende brief aan pater Weijers mee ondertekend hadden, of dat zij het allemaal gedaan hadden, en dan bovendien dezen brief nog aan de couranten ter plaatsing hadden aangeboden?

Waarna ik, hiertoe aangespoord door het nu geëindigde debat de R. K. S. V. een „tot weerziens" toeroep.

H. S.

Na den heer H. S. als inleider het laatste woord over deze kwestie gegeven te hebben, sluiten wij het debat.

Red.

UIT DE STUDENTENPERS.

De Fusie te Amsterdam.

Gewichtige gebeurtenissen hebben gedurende de laatste maanden in de Amsterdamsche studentenwereld plaats gehad: de Corps-wetten zijn belangrijk gewijzigd, de grondslag voor een groote uitbreiding van het A. S. C. is gelegd, de evolutie der studenten-maatschappij is een zóó snelle geweest, dat zij bijna op een revolutie gaat lijken.

Voor alle Nederlandsche studenten is de Amsterdamsche fusie een kwestie van zéér groot belang. Op degenen, die hun Corps een warm hart toedragen en dit niet uitin een star Corps-conservatisme, rust de dure plicht zich ernstig op de hoogte te stellen en een grondige studie te maken van het ontwikkelings-proces, zooals dit te Amsterdam heeft plaats gehad; dan kunnen we er profijt van trekken, dan is het voor ons een goede les, die uitstekend te stude kan komen, wanneer ook bij ons ingrijpende hervormingen onvermijdelijk zijn geworden.

Want dat dit eenmaal het geval zal zijn, staat bij mij vast; men moge het betreuren en met moeite van het oude scheiden, den loop der dingen te stuiten is onmogelijk, ook in onze studenten-maatschappij. En dan, als het eenmaal zoo ver is, kan ons, wat zich nu in Amsterdam heeft afgespeeld van groot nut zijn: de daar ingevoerde hervormingen hebben dan den toets der tijd doorstaan, enkele misschien niet, we kunnen het goede kiezen, het minder goede verwerpen.

Maar bovenal — en dit schijnt mij van het grootste belang — we kunnen, steunende op de ondervinding, die de Amsterdammers zullen opdoen, trachten bij ons de evolutie zoo geleidelijk mogelijk te doen plaats hebben, door verstandige wetgeving de harmonie tusschen de bovenbouw van het Corps en hare zich-wijzigende grondslagen zoo volmaakt mogelijk doen zijn, hevige schokken voorkomen.

Alvorens echter een critiek op de Amsterdamsche fusie nuttig kan zijn, is het noodig, dat wij allen ons eerst zoo goed mogelijk van de feiten op de hoogte stellen; en daar de „Propria Cures" in Delft ongeveer niet gelezen wordt, heb ik het wenschelijk geacht het verslag, dat daarin voorkomt, in zijn geheel over te nemen, in de hoop dat deze kwestie na de vacantie tot een interessante critiek en nuttig debat aanleiding zal geven.

J. B. H. COENEN.

HET FUSIEFEEST.

Er is, geloof ik, geen lid van het Amst. Stud. Corps, nog niet overtuigd, dat het feest der fusie glorieus geslaagd is; als hij er bij geweest is, weet hij het uit eigen ervaring; is hij weggebleven, dan zal het hem ongetwijfeld reeds door vele feestgangers verzekerd zijn. Verlaten collegezalen en bleke gezichten waren Woensdag bovendien nog bewijzen van het succes; en dit eerste succes van het A. S. C. is een goed omen voor latere feesten, zoowel als voor de verstandhouding tusschen de leden. Urenlange gesprekken, maandenlang gemeenschappelijk collegelopen zijn niet zoo goede middelen van kennismaking, als 5 minuten met elkaar walsen over een met glas bestrooiden vloer.

De Aula was bijna vol met studenten; de officieele rijen waren leeg, dan kwamen ongeveer 3 rijen dames, hier en daar tusschen de pilaren ook nog een groepje vrouwelijke studenten, en verder waren allen, die men zag, mannelijke leden van het A. S. C. Even over halftien kwamen de professoren binnen en daarna, voorafgegaan door Jacob, de I. S. S. A. en met dezen de faculteits-praesides, die hier eigenlijk slechts als historische herinnering aan het A. S. V.-bestuur of wel als 5 zinnebeeldige voorstellingen van de tot stand gekomen eenheid den volke vertoond werden. Immers officieele vertegenwoordigers zullen zij in de toekomst waarschijnlijk niet meer zijn. Hun intocht had plaats onder een krachtig Io-vivat. Daarna hield de rector van het Amst. Stud. Corps de volgende rede:

Dames en heeren, leden van het Amsterdamsch Studenten Corps.

Dat ik u zoo mag aanspreken thans, nadat we geleefd hebben, niettegenstaande ons allen een groot belang steeds moet bezighouden, in verdeeldheid en in oneenigheid, wel niet concurrerend, maar toch in overtuiging dat de wegen van verschillende groepen onder ons niet konden samengaan, is een voor mij, voor u en voor ons allen een gewichtig feit. Dat deze plek voor de viering daarvan aan ons is afgestaan en we hier begroeten onze professoren, is al een bewijs dat 't heden een dag is, die in de geschiedenis van het Amsterdamsch studentenleven zal vermeld staan.

Ook onze maatschappij maakt in het klein haar evolutie door, de tweespalt, die in de laatste jaren bestaan heeft, is de eerste niet die we gekend hebben, en de geschiedenis alleen kan ons leeren of er nog meerderen zullen komen, maar uit elke strijd is steeds geworden een hogere ontwikkeling, een herzien van alles wat oud was, een afkappen van het afgeleefde, waardoor aan jongere en frisschere elementen een vrijer lucht werd gegeven om er te ademen wat tot voordeel aan het geheel stichte.

Zoo is het ook nu geweest. Het Amsterdamsch studenten-corps, de oudste van de vereenigingen onder ons, had gebreken gekregen aan de ouderdom eigen, leefde voort in een groote zelfbewustheid, omdat het langen tijd alleen en zonder groote concurrentie geweest was. Slechts waren er enkelen in de jaren van voorspoed, die inzagen dat het A. S. C. den invloed van een nieuwere nog niet volwassen stroom moest ondervinden maar toen luisterde men nog niet naar enkelen en wilde pas zich toegeven dat op de basis van het oude niet kon voortgaan toen die stroom zich krachtig baan brak, het oude, aan critiek onderwierp, en wakker schudde hen, die zoolang in de verrukking van hun alleenheerschappij hadden voortgeleefd. Maar zooals 't veel gaat, een nieuwe strooming is gemakkelijk in het leven geroepen, afbrekende critiek spoedig geoefend, maar de moeilijkheid voor het nieuwe komt pas wanneer daaraan niet meer gevraagd wordt, wat valt te veranderen en verbeteren, maar hoe moet veranderd en verbeterd worden, geef ons thans nu ge het oude hebt afgebroken daarvoor iets nieuws levenskrachtigs voor in de plaats. Dit te realiseren is een taak die niet op zich zelf kan worden volbracht en ook in onze studentenwereld niet volbracht is. Lang hebben we gezocht en geworsteld meenende te zullen overwinnen, maar voor beide groepen is de zegespraal uitgebleven omdat de wereld van uitersten eenmaal niet bestaan kan, maar we veeleer moeten streven naar een combinatie van alles wat iets goeds heeft, maar een enting van jonge en frissche denkbeelden op oude toestanden die goed zijn geweest maar versleten.

Wanneer we dit eerder hadden ingezien en in die richting werkzaam geweest waren, was geloof ik, het feest dat we thans vieren, niet noodig geweest. Ik wil hier niet vervallen in een lange bespiegeling over wat had kunnen geweest zijn maar slechts constateeren dat we thans de handen hebben ineengeslagen en, gedurende zeven maanden zijn werkzaam geweest om te vinden een regeling waarbij ieder zich tevreden kan noemen. In deze maanden zijn vele theoriën verkondigd, veel principieele bezwaren geopperd en gevraagd welke de voordeelen waren die we van een eventueele verandering konden trekken, maar ten slotte mogen we met vreugde bekennen dat ieder zijn individueele belangen heeft op zij gezet, en zich gevoeld heeft student van de Universiteit van Amsterdam en solidair met de velen, die aan deze alma mater zijn lotgevallen deelen.

Zoo hebt u, u dan vereenigd met een regeling die in zich heeft de twee voordeelen, dat ze niet te zeer breekt

met het oude en toch concessies doende aan het nieuwe een kiem voor verdere ontwikkeling in zich bevat. Dat het A. S. C. de basis is waarop de nieuwe regeling is gebouwd heeft mij verheugd, omdat dat Corps behalve zijn voorrang in leeftijd, de groote praec heeft, dat het aan velen in den lande een opgewekte en vroolijke studententijd heeft gegeven waar ze de ernst van het leven met de genoegens van de jeugd gepaard hebben. Toch is het een opoffering geweest van velen onder u die gestreefd hebben naar de tot standkoming en bloei van iets, dat ge nu hebt toegestemd uw vereeniging te laten opgaan in dat Amst. Stud. Corps. Waar eene nieuwe regeling in werking treedt is het niet het moment deze aan critiek te onderwerpen en zij die zulks van mij verwachten vergissen zich. Toch wil ik mij niet ontveinzen dat we vaak nog voor lastige vraagstukken zullen staan waarbij veel tact zal noodig zijn om ze op te lossen op den wijze die bevorderlijk is voor de solidariteit onder ons en dat daarbij vaak van ons individueel gevraagd zal worden een offer ten behoeve van de gemeenschap. Of de fusie zal afwerpen die voordeelen, welke ze m. i. voor ieder onzer in zich bevatten kan zal van u studenten in de eerste plaats afhangen. 't Is ons streven geweest de deuren daartoe te openen, aan u is 't binnen te treden, u in het nieuwe in te leven. Ons best zullen wij allen moeten doen om tot krachtige ontwikkeling van een groot en gewijzigd A. S. C. bij te dragen. Op u doen we hier een beroep. Werkt alle mee in de richting dien we hebben aangegeven. Laat eenige jaren de nieuwe regeling ongewijzigd bestaan, want pas na langeren tijd zullen we kunnen zeggen waar nog leemten schuilen waar verbeteringen moeten worden aangebracht en wanneer het noodig blijkt laten we niet schuwen weer bijeen te komen en te zien op welke wijze daarin het best voorzien wordt.

Dames en heeren, leden van het Amst. Stud. Corps, het is een feestdag voor allen, die aan deze universiteit studeeren, een van die dagen waarop we ons jong mogen voelen en uiting geven aan de levensvreugde, die het deel moet zijn van ieder die nog niet gedrukt wordt door de zorgen van het groote maatschappelijke leven. Wanneer we dan ook aanstonds bijeen zijn binnen de zalen van Nos Jungit Amicitia waar veler onzer reeds herinneringen bezitten die ons heel het leven zullen bijblijven omdat ze ons aan vroolijkheid en vriendschap doen terugdenken.

Waar we getracht hebben u te bereiden een ontvangst die met het karakter van deze dag in harmonie is, wanneer uit aller monden het Io vivat omhoog stijgt, vergeet dan uw kleine op- en aanmerkingen en laat u meeslepen in de vreugde, die ons bezielt dat Amsterdam weer bezit een Corps dat groot is en velen omvat, opdat dit feest zij het begin van een levendig en opgewekt studentenleven, waarvan ieder geniet in al de volheid waarop zijn jeugd hem recht geeft.

Daarna sprak de Rector Magnificus van de Amsterdamsche Universiteit de volgende woorden:

Mijne heeren,

Zoo even nog: leden van de Amsterdamsche Studenten Vereeniging, of leden van het oude kleine studentencorps; verder leden van allerlei verschillende vereenigingen, van de vijf faculteitsvereenigingen en tal van afzonderlijke clubs en genootschappen; thans bovendien allen één, allen leden van het eene en algemeene Amsterdamsche Studentencorps; Studenten!

Waarom gij hier samengekomen zijt, dat is u zoeven herinnerd; niet in de eerste plaats natuurlijk, om hier woorden van mij aan te hooren, maar om u te verzamelen voor het feest dat straks op de kroeg gevierd zal worden, en om als voorbereiding daarvoor hier eerst even te komen aanhooren, wat de rector van uw Corps, en straks ook de thans aftredende voorzitter der andere groote vereeniging, tot u te zeggen hebben naar aanleiding van de fusie, die thans gelukkig haar beslag gekregen heeft en heden avond in werking treedt. Maar het kan toch niet geheel zonder reden zijn, dat daarvoor juist deze plaats door u uitgekozen is, dat hier ook een aantal professoren bijeen is, en dat aan mij de gelegenheid gegeven is, om hier ook iets tot u te zeggen. Ik meen als doel en aanleiding van uwe aanwezigheid hier, al is het niet het eenige ook dit te mogen noemen: dat gij studenten, voor het eerst u bevindende op den goeden weg naar een gemeenschappelijk feestlokaal, hier onderweg een bezoek hebt willen brengen

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van ZATERDAG 6 JUNI 1903.

aan het universiteitsgebouw en aan ons professoren, om van ons, van wie gij weet dat zij ook warme belangstelling voor de zaak gevoelen, een hartelijken gelukwensch in ontvangst te nemen.

Gij zijt gekomen om een gelukwensch te ontvangen, en ik sta hier bereid om hem uit te spreken. Een gelukwensch ziet in den regel op het verledene, het reeds verkregene; hier mag het wel tevens, en vooral, een wensch voor de toekomst zijn. Hetzij dan deze: dat uwe vereeniging, die nu hoewel het haar reeds aan omvang niet ontbreekt, nog maar een jong en teer, ik vrees zelfs een broos wezentje is, binnen den kortst denkbaren tijd zich ontwikkelde tot een waarlijk levend organisme; wat de noodzakelijke voorwaarde voor haar is om te blijven bestaan, en het eenige middel om het mogelijk te maken, dat zij ook kracht van zich zal doen uitgaan.

Daarbij dringt zich nu de vraag op, wat kan ieder van u doen om het daartoe te brengen? Welke eischen worden door uwe jonge vereeniging aan u, hare leden gesteld?

Voorwaar, wanneer het mijne meening was, dat hetgeen het heil der vereeniging van u eischt, bestond in een zekeren dwang, dien gij u uit sentimenteële motieven hadt op te leggen; wanneer ik geloofde dat het vooral aankwam op uw gedrag jegens elkander, op zekere uiterlijkheden in woorden en manieren, die door u, nieuwe leden, tegen de oude, moesten worden in acht genomen, met pijnlijke nauwgezetheid, en misschien wel met den zuurzoeten glimlach van gewilde vriendschappelijkheid op het gelaat; in één woord, wanneer ik uwe vereeniging hield voor iets kunstmatig, waaraan door u, omdat het anders een dood ding zou blijken te zijn, op kunstmatige wijze een schijn van leven moest worden ingeblazen, — dan, geloof mij, M.H., zou ik niets zeggen om u daarmede geluk te wenschen, en integendeel dan zou ik uit den grond van mijn hart tot u zeggen: M. H., gaat liever weer uiteen; uwe fusie is eene vergissing; zij is een onding, een misgeboorte, dat ten spoedigste uit het rijk der levenden verbannen en daar ter plaatse gedeponneerd behoort te worden, waar men van haar en haarsgelijken niets meer bespeurt. Of liever, ik zou zeker zijn, dat al sprak niemand zoo tot u, gij zelve wel zorgen zoudt dat er spoedig een eind aan de zaak kwam, omdat gij jong zijt, en als jonge mannen zulk een dwang in de wijze van u te uiten en te geven, niet draagt. — Maar, M. H., dat is mijne meening niet. Integendeel, ik geloof dat alle voorwaarden aanwezig zijn, om uwe vereeniging tot een organisme, dat, nu het zaad er voor maar eens uitgestrooid is, uit eigen kracht kan leven, van zelf kan groeien, en dan ook zal groeien, tot een groote heerlijke plant, die u zelf zoolang ge hier nog aan de Universiteit, en later hen die na u komen tot in lengte van dagen, onder haar schaduw vereenigen en met lieflijke bloesems en zoete vruchten van vriendschap, uitspanning en samenwerking verblijden zal. En ik geloof dat om deze reden, omdat naar mijne meening uwe vereeniging den grond en bodem in haar bereikt heeft, die voor haar als organisme geschikt is, om er haar wortels in te slaan en in te laten doorgroeien, en het voor haar noodige voedsel uit te putten. Want het voedsel wat zij nodig heeft, dat is naar mijn innige overtuiging niet anders dan een zekere gezindheid, een zekere gemoedsstemming, die gezindheid namelijk die ik de sociale, de gemeenschapsgezindheid zou willen noemen; iets waar de waardeering van, en de behoefte aan, tegenwoordig als een bruisende stroom door alle gemoederen gaat, en dat een macht in onzen tijd geworden is. En de plaats, waar zij dat voedsel vinden kan, de geschiktste grond en bodem voor haar om in te wortelen en op te groeien, die moet dan aanwezig zijn in u zelf, M. H., in eigen gemoed, uw eigen zielen; ik twijfel er niet aan, dat die daar voor haar bereid is, omdat ik het voor een onmogelijkheid houd, dat gij, jonge mannen van dezen tijd, aan die gezindheid, die geestesrichting, ten eenenmale vreemd zoudt zijn gebleven.

Dit is dus de stevige grondslag, waarop ik geloof dat uwe vereeniging gebouwd is, dat zij om te bestaan niets anders van u eischt, dan iets waar gij u als mannen van dezen tijd toch van zelf reeds in uw gemoed toegedrongen en verplicht moet gevoelen, en dat wie haar aan u aanbevelen wil, slechts een beroep behoeft te doen op een deel van het beste, dat in uw eigen gemoed leeft. Het is een

eisch van onzen tijd, dat het door ieder als plicht erkend worde, niet enkel voor zichzelf te leven, maar zich in den strijd van het bestaan als een helper, bondgenoot en vriend te gedragen voor hen die met ons in een of anderen kring in de maatschappij vereenigd zijn, onze beste krachten te besteden om de deugdelijke en eerlijke belangen die wij daardoor met hen gemeen hebben, te bevorderen, en de plichten die het oplegt, de genoegens en voordeelen die het oplevert, als de onze te aanvaarden. Dat is de plicht van het gemeenschapsgevoel, die ook voor u, studenten, bestaat. Daarom, als ik zal zeggen, wat gij doen kunt om uwe vereeniging te versterken, roep ik u in de eerste plaats toe: Laat die behoefte aan gemeenschap, die plicht aan gemeenschapsgevoel, bij u allen den geest van uitsluiting en coterie overwinnen. En ik voeg daar dan dit bij: Toont eerbied voor elkaars sociale positie. Het is ook een eisch van onzen tijd, te erkennen, dat elke sociale positie denzelfden eerbied waard is. En dan ook dit: hebt eerbied voor elkaars overtuigingen; ook dat is een sociale eisch van onzen tijd. Hecht zooveel gij wilt aan uwe meeningen, maar dringt ze een ander niet op, daartoe zijt gij als student niet geroepen; en laat in elk geval het verschil in meening u niet verleiden, om een ander persoonlijk zwart te maken. Alle verschillen van meening kunnen in de studentenwereld bestaan, zonder de eenheid te verstoren, wanneer men maar personen van zaken weet te scheiden, en wanneer men, althans in den vriendschappelijken omgang, maar met ernstigen wil op zijde zet wat verdeelen kan, en voorop stelt hetgeen u allen vereenigt, het samen student zijn. En daarbij behoort dan niet in de laatste plaats nog dit: laten de gelegenheden om in elkaars gezelschap te zijn, om kennis te maken, niet door u worden vermeden, maar gezocht. Hoe gemakkelijk laten zich, ook bij den drukst bezetten tijd, als men het maar wil, daarvoor eenige oogenblikken elken dag, of ten minste eenige uren elke week, afzonderen. Heden avond zal u daar het eerst de gelegenheid toe geboden worden. Nu, heden avond zullen ook wij professoren daarbij zijn, als uwe gasten, en gij zult het waarschijnlijk reeds als een plicht der beleefdheid tegenover die gasten beschouwen, te zorgen, dat wij u daar alle, geen een uitgezonderd, bij dat feest weer terugzien. Maar uwe aanwezigheid daar zal ook reeds op zich zelve een bewijs, maar dan ook een onmisbaar bewijs zijn, dat gij aan de fusie wilt deelnemen in den waren geest, den geest der verbroedering. Op die wijs, als uwe vereeniging in dien geest tot stand gekomen is, vertrouw ik dan ook met groote zekerheid op hare toekomst. En zoo, terwijl ik u allen een: tot straks op de kroeg, toeriep, herhaal ik dan nu nog tot u allen mijn hartelijken en welgemeenden gelukwensch met de stichting van uwe vereeniging: dat zij bloeie!

Toen kwam aan het woord de heer Fischer, voorzitter der litter. facult. en oud-praeses der L. S. V. De heer Fischer gaf ons uit zijn eigen herinneringen eenige historische mededeelingen over de lange reeks van onderhandelingen die er gevoerd zijn: hij memoreerde o.a. de eerste samenkomst des beide praesides. Ook wees spr. er op, dat de voorstelling — die men nog wel eens hier en daar aantreft — als zouden vóór de fusie A. S. C. en A. S. V. vijandig tegenover elkaar gestaan hebben geheel onjuist is; zoo hebben b.v. zoowel aan de oprichting als aan de leiding der faculteitsvereenigingen vele Corpsleden krachtig deelgenomen.

En daarna begon de door de donkere Poort en de waaierige Kloveniersburgwal een gestadige opgang naar het blijde N. I. A. Desertie gedurende dezen tocht was onmogelijk; ongemerkt wegschuiven, gesteld eens, dat iemand zulk een plan in zijn Corpslid-trant had gekoesterd, was uitgesloten.

Op N. I. A. zag je al dadelijk dat het goed zou gaan; het geheele stoelendepôt boven aan de kap kwam er bij te pas. En toen de menschen ongeveer allen een zitje gekregen hadden, had de plechtige intocht plaats: achter Commisaris, Praeses en Rector wegbaners schreden de Rector-Magnificus en de Professoren en daarachter huppelden de overige officiële menschen naar binnen. Het Ió-vivat was overdonderend.

Kroegjool-speeches weergeven is een onmogelijk werk. Het aardige, aantrekkelijke er van zit 'm in een kleine nuanceering van stem, houding en gezicht; ze slaan vooral ook zoo goed in, omdat de stemming zoo receptief is. Ik

kan dus volstaan met de onderwerpen even te vermelden. De praeses, van Blommestein, verheerlijkte N. I. A.; de Rector-Magnificus sprak over jong zijn en jong geweest zijn, in verband met jubileum-portretten, waaraan Goethe ook het land schijnt gehad te hebben; de woorden „dronken zonder wijn — of met wijn” lokken een daverend applaus uit. De rector van het A. S. C. bracht een dronk uit op de Universiteit en op den Academischen Senaat; de jeugd-speech van Prof. Treub werd gevolgd door het toepasselijk Gaudeamus.

Prof. van Hamel bracht dank aan allen, bekenden en onbekenden die hebben meegewerkt aan het tot stand brengen van de lang gewenschte eenheid. Prof. Rotgans sprak over de hoogere eenheid, de nationale; zijn woorden gaven aanleiding tot een geestdriftig Wilhelmus. Prof. Treub, geholpen door van Nierop, dronk op den bloei der Corpsgezelschappen; Prof. Lobry de Bruyn wees op wat ons hier allen te zamen gebracht had, de wetenschap; Fischer toastte op Feyens. Si non omnes . . . , maar ik geloof wel dat ik er ben.

En toen begonnen langzamerhand de eerste teekenen te verschijnen van wat er weldra komen zou; de menschen-massa, die, zoo scheen 't van de officieele tafel, achter in de zaal in 5 lagen op elkaar stond, begon minder vast te worden; er kwamen trillingen in de lijnen, het gewemel voor je oogen werd levendiger, de geluiden tegelijk doffer en scheller; het gedaas begon.

En het werd een echte kroegjool.

Woensdag 27 Mei 1903 was het zeer fraai weder.

In den namiddag echter stroomden velen naar N. I. A. en schudden de handen der kroegcommissie, dronken oude klare en vruchtengobblers of aten taartjes; dit laatste gebeurde eerst in een zijzaaltje, maar weldra te midden van het feestgewoel. Ook deze Receptie liep uitstekend van stapel.

Reeds zeer velen teekenden de lijsten voor het lidmaatschap van N. I. A.; ook Nereus kan voorloopig vrij tevreden zijn; de A. S. T. V. en Sweelinck mogen echter niet vergeten worden; natuurlijk hebben deze vereenigingen waarvan het grootste gedeelte van de praestatie, tenminste van het resultaat er van, valt op een paar avonden in het jaar, op het eerste gezicht niet zooveel aantrekkelijks als de N. I. A. en Nereus; toch zullen ook zij ongetwijfeld vele leden winnen, vooral als de oude leden hun best doen hun vereeniging een weinig te introduceeren.

En, nu wij terug mogen zien op een feestviering, die aller verwachtingen heeft overtroffen, een enkel woord van dank aan hen, die daartoe het meest hebben bijgedragen. Aan de Hoogleeraren in de eerste plaats, voor hun tegenwoordigheid in de Aula, maar vooral ook voor hun mee-op-gaan naar N. I. A.; hun aanwezigheid en de daar door Professoren gesproken woorden, dragen er niet weinig toe bij deze kroegjool onvergetelijk te doen blijven. Ook het verschijnen in grooten getale van de dames op de receptie, wordt door allen ten zeerste geapprecieerd. En de kroegcommissie verdient ook een woord van hulde voor de uitstekende regeling, waarvoor zij geen moeite heeft gespaard; dagen en nachten waren de leden soms bezig voor het heil van N. I. A.

(w.g.) J. O.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

Uitslag der Examens B.

Tot deelneming aan de examens B₁ en B₂ der Polytechnische School hebben zich aangemeld 278 candidaten, waarvan zich vóór of gedurende het examen 43 candidaten terugtrokken.

Bovendien hebben zich aangemeld voor het eerste gedeelte van examen B (art. 62) 17 candidaten, waarvan er zich vóór of gedurende het examen 5 terugtrokken.

Geslaagd:

Art. 61.

A. Bos.	J. L. Inckel.
H. H. R. Burgmans.	W. M. de Jonge.
A. M. van Deventer.	W. J. A. Gleenewinkel Kamperdijk.
A. F. Dinger.	J. Mijnlieff.
J. R. Gaade.	A. Tom.
S. J. Gomperts.	J. G. E. G. Voûte.
E. H. Huyskes.	

Art. 62.

M. B. Bruins.	J. Steffens.
E. Jacobs.	P. Verhagen.
J. B. van Loghem.	H. van Zijll.
J. G. Robbers.	

Art. 61, 62, 64.

Y. M. D. Kentie.	D. F. Slothouwer.
------------------	-------------------

Art. 63.

J. J. Penning.	H. M. van Vessem.
----------------	-------------------

Art. 63, 64.

H. Kortlandt.

Art. 65.

E. Douwes Dekker.	W. F. F. Oppenoorth.
A. C. de Jongh.	

Artt. 64, 65.

C. A. de Jongh.	W. L. A. van der Veen.
B. H. van der Linden.	H. Verhagen.
R. W. van der Veen.	

Artt. 61, 64.

J. J. Baggelaar.	J. M. de Jonge.
A. L. Bakhuis.	P. J. de Jonge.
J. A. Bakker.	H. van der Kaa.
H. F. W. Becking.	M. J. de Bosch Kemper.
H. G. Benjamins.	A. J. van der Laan.
D. Boomsma.	J. K. Lagerweij.
H. K. Bruins.	J. E. Moltzer.
H. J. van Burkom.	P. D. v. d. Broek d'Obrenan.
J. A. M. van Buuren.	L. J. H. Pagnier.
J. G. Bijl.	W. B. Peteri.
A. A. Dobbe.	P. J. van Poelvoorde.
L. W. H. van Dijk.	M. J. Rotteveel.
H. de Gelder.	A. J. van der Schalk.
J. F. H. Hanjoel.	N. F. F. Stadtfeld.
E. A. J. N. van Heurn.	J. M. Sweep.
J. H. Hilgen.	N. T. Verweij.
F. Hoekstra.	J. H. G. Willems.
H. H. de Iongh.	C. J. Witteveen.
A. W. Azon Jacometti.	A. J. Zuiderhoek.
J. H. Janssen.	

Art. 64.

G. A. Abendanon.	D. Holwerda.
E. C. Agerbeek.	S. P. J. A. van Hoogstraten.
W. J. G. de Baas.	J. C. Horch.
A. J. Bergsma.	G. F. H. Houben.
K. P. T. Berkhout.	G. A. Huender.
H. N. Biezeveld.	G. A. Kessler.
J. J. Bischoff.	F. C. Kist.
D. D. Boer.	G. A. Klippenberg.
F. de Boer.	J. G. Koene.
M. L. Boland.	F. W. Kromhout.
C. M. Bolle.	F. M. A. Kunert.
A. P. Bruigom.	G. Kuyper.
A. Brunt.	M. J. de Lange.
J. G. W. de Bruyn.	D. van Loon.
F. N. Carabain.	J. Maas.
J. B. H. Coenen.	C. G. van Mansvelt.
A. C. Couvée.	P. Mark.
J. C. Deuss.	H. van Marle.
W. v. Dorp.	D. J. Mink.
J. T. Duyvis.	L. Mok.
E. Flesseman.	J. A. Mijnlieff.
G. M. Folkers.	H. A. D. Nelemans.
H. Frijling.	C. Noome.
A. K. Gersen.	B. H. Nijenhuis.
J. van Geuns.	A. J. N. Nijman.
J. B. Giljam.	M. G. van Overveldt.
P. E. J. Gratama.	A. J. Pabbruwe.
E. Grivel.	A. Perelaer.
C. J. de Groot.	N. W. Perk.
E. C. U. Hartman.	M. W. Polak.
C. Hasselo.	D. Polder.
P. A. Hengeveld.	C. W. van der Pijl.
L. T. H. Hesselfels.	J. F. B. Regensburg.
W. H. Hillebrant.	J. E. H. Rieter.
J. L. Hogeweg.	H. C. J. Roelvinck.
W. F. Holtappel.	P. H. Roessingh.

H. van der Heuvel Rijnders.	J. F. Streur.
M. J. van Sas.	J. J. Terwiel.
P. Scheer.	P. G. Tideman.
J. A. Schouten.	F. W. P. Tydeman.
H. K. Schrage.	H. J. van Veen.
W. H. D. Segboer.	G. A. van Velthuysen.
C. Smit.	C. F. M. Verstijnen.
F. G. Smits.	J. van Vooren.
J. C. Schagen v. Soelen.	J. F. Weinberg.
J. G. Spengler.	H. T. Weissenborn.
D. H. Stigter.	H. J. J. Weurman.
A. de Stoppelaar.	H. G. J. Houben Whitney.

Art. 62. (1e gedeelte).

J. R. van Alphen.	J. F. van Hoytema.
D. A. Arends.	H. T. Karsten.
A. C. H. Calkoen.	G. W. Lans.
D. J. F. van Es.	M. J. Granpré Molière.
G. J. C. de Goede.	H. Maclaine Pont.
A. J. Hamerster.	

 ADVERTENTIEN.

 Café-Restaurant **HOTEL CENTRAL.**
Levering van Déjeuners. Diners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

 Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement. Verschillende appartementen voor Vergaderingen.
Pilsener Urquell. Franziskaner Leistbräu. G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.
IJ. VAN WOERDEN.

Choorstraat 11, DELFT.

➡ SPECIALE LEVERING ➡

 van de **fijnste kwaliteit**
Delftsche Grasboter,

(Prima Tafelboter.)

 ➡ H. H. Studenten gelieven vooral er op te letten,
 dat deze Boter van **Naamstempel** voorzien is.

Oranje Limonade

 van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds
 voorhanden bij

J. J. G. BOERE,

Telefoonnummer 188. Hypolitusbuurt 2.

 Met één September te huur:
GEMEUBILEERDE KAMERS.

Adres: OUDE DELFT No. 237.

 Met September **te huur:**
gemeubileerde KAMERS

voor 1 en 2 Heeren.

Adres: OUDE DELFT 210.

 Alvorens op reis te gaan,
 verzuime men niet, zich van de meest gebruikte
 PLATEN of FILMS te voorzien.

 Voor DELFT zijn de **Anilin-, Lomborg-, Barnet-,
 Marion- en Imperial-Platen**, alsmede de **Agfa
 Rolfilms** uitsluitend verkrijgbaar in het

FOTO-ARTIKELEN-MAGAZIJN
Brab. Turfmarkt 65. ADR. VAN OOSTEN.
Abonneert U op
„SPORTKRONIEK”
 Weekblad voor Sport.

Verschijnt Donderdags. Abonnementprijs f 3,50 (bij vooruitbetaling).

Uitgever: J. WALTMAN Jr. — Delft.

